

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

03 august 2016

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție

în componență:

Președinte

Nicolae Gordilă,

Judecători

Iurie Diaconu, Elena Covalenco,

a examinat, în camera de consiliu, fără citarea părților, admisibilitatea în principiu a recursului ordinar, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 19 noiembrie 2015, declarat de avocatul Maria Antoci, în numele inculpatului

Avilov Dmitrii Alexandru, născut la 27 februarie 1997, originar și locuitor al mun. Chișinău, bd. Dacia 46, ap.28, cetățean al R. Moldova, anterior condamnat:

1) prin sentința Judecătoriei Botanica din 30 iunie 2014, în baza art. 187 alin. (2), 90 Cod penal, la 2 ani și 22 zile închisoare, cu suspendarea condiționată a executării pedepsei pe un termen de probă de 2 ani.

2) prin sentința Judecătoriei Botanica din 27 aprilie 2015, în baza art. 287 alin. (2) lit. b) Cod penal, la 2 ani și 6 luni închisoare.

	<i>Termenul de examinare,</i>
<i>instanța de fond:</i>	<i>07.03.2014 – 29.06.2015,</i>
<i>instanța de apel:</i>	<i>06.08.2015 – 19.11.2015,</i>
<i>instanța de recurs:</i>	<i>20.06.2016 – 03.08.2016.</i>

Asupra recursului menționat, Colegiul penal

CONSTATĂ:

1. Prin sentința Judecătoriei Botanica, mun. Chișinău din 29 iunie 2015, cauza fiind judecată conform prescripțiilor din art. 364¹ Cod de procedură penală, procesul

penal în privința inculpatului Avilov Dmitrii pe art. 186 alin. (2) lit. b), c) și d) Cod penal a fost încetat în legătură cu împăcarea părților.

Avilov Dmitrii a fost condamnat în baza art. 187 alin. (2) lit. b) și f) Cod penal la 2 ani și 3 luni închisoare.

Potrivit art. 84 alin. (4) Cod penal, prin adăugirea parțială a pedepsei stabilite conform sentinței Judecătoriei Botanica, mun. Chișinău din 27 aprilie 2015, i-a fost stabilită pedeapsa definitivă de 4 ani și 5 luni închisoare, fără amendă, cu executare în penitenciar de tip semiînchis, începând din 29 iunie 2015, deducându-se durata aflării în arest preventiv din 29 mai 2015 până la 29 iunie 2015.

Prin aceeași sentință a fost condamnat și Sorbalo D., dar în privința lui hotărârile judecătorești nu se contestă.

2. Instanța de fond a constatat că la 09 septembrie 2013, aproximativ ora 04.00 inculpatul Avilov D., împreună cu Sorbalo D., au pătruns în salonul nr. 8 al Secției Chirurgie Septică a IMSPIMC, amplasată pe str. Burebista 93, mun. Chișinău, de unde pe ascuns au sustras o geantă pentru dame în valoare de 200 lei și telefonul mobil de model „Nokia Lumia 610”, cu numărul IMEI 354127052232215, în care se afla cartela SIM cu nr. 060639724, în valoare de 3.800 lei, cauzându-i părții vătămate Zubcu O. un prejudiciu material considerabil, în mărime de 4.000 lei.

Acțiunile inculpatului au fost încadrate în baza art. 186 alin. (2) lit. b), c) și d) Cod penal, ca furt, adică sustragerea pe ascuns a bunurilor altei persoane, comisă de două persoane, prin pătrundere în încăpere, cu cauzarea de daune în proporții considerabile.

Tot el, la 07 martie 2014, aproximativ orele 13.10, împreună cu Sorbalo D., repartizând rolurile, prin acces liber au pătruns în clasa din Școala Primară nr. 90, situată în mun. Chișinău, bd. Dacia 42, de unde au sustras în mod deschis o geantă pentru dame în valoare de 600 lei, în care se aflau 1.440 lei, un portmoneu în valoare de 300 lei, un ruj în valoare de 20 lei, o oglindă pentru dame în valoare de 50 lei, 4 stilouri în valoare de 40 lei, un buletin de identitate și 4 chei, cauzându-i părții vătămate Faiduc D. o dauna materială, în proporții considerabile, în sumă de 2.600 lei.

Acțiunile inculpatului au fost încadrate în baza art. 187 alin. (2) lit. b) și f) Cod penal, ca jaf, adică sustragerea deschisă a bunurilor altei persoane, săvârșită de două persoane, cu cauzarea de daune în proporții considerabile.

Dat fiind că, probele administrate sunt suficiente pentru stabilirea faptei, instanța a acceptat cererea inculpatului de examinare a cauzei în baza probelor administrate în faza de urmărire penală, conform art. 364¹ alin. (8) Cod de procedură penală.

Instanța a statuat că, deoarece partea vătămata Zubcu O. a declarat că s-a împăcat cu inculpatul, procesul pe art. 186 alin. (2) lit. b), c) și d) Cod penal urmează a fi încetat în legătură cu împăcarea părților.

La stabilirea pedepsei în baza art. 187 alin. (2) lit. b) și f) Cod penal, sancțiunea căreia este de la 5 la 7 ani închisoare, instanța a ținut cont că inculpatul a recunoscut vina, s-a căit sincer, că a comis infracțiunea fiind minor, că anterior a fost condamnat pentru infracțiuni similare, concluzionând că corectarea și reeducarea lui este posibilă prin izolare de societate, stabilindu-i o pedeapsă conform prevederilor art. 70 alin. (3) Cod penal - la stabilirea pedepsei închisorii pentru persoana care, la data săvârșirii

infracțiunii, nu a atins vârsta de 18 ani, termenul închisorii se stabilește din maximul pedepsei, prevăzute de legea penală pentru infracțiunea săvârșită, reduse la jumătate, art. 364¹ alin. (8) Cod de procedură penală - inculpatul care a recunoscut săvârșirea faptelor indicate în rechizitoriu și a solicitat ca judecata să se facă pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală beneficiază de reducerea cu o treime a limitelor de pedeapsă prevăzute de lege în cazul pedepsei cu închisoare, adică sub formă de închisoare pe un termen de 2 ani și 3 luni, adăugându-i parțial la pedeapsa aplicată, partea neexecutată, stabilită prin sentința Judecătorei Botanica, mun. Chișinău din 27 aprilie 2015, în corespundere cu art. 84 alin. (4) Cod penal.

3. Avocatul Vitalie Popa a declarat apel, solicitând casarea parțială a sentinței și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care inculpatului să-i fie stabilită o pedeapsă în baza art. 187 alin. (2) lit. b) și f) Cod penal, echitabilă, cu aplicarea prevederilor art. 78 alin. (4), (5), 79 alin. (1) Cod penal.

Apelantul a invocat că inculpatul nu a avut rolul principal la comiterea infracțiunii prevăzute de art. 187 alin. (2) lit. b) și f) Cod penal, infracțiunea fiind comisă fără aplicarea violenței, inculpatul a contribuit activ la descoperirea infracțiunii și la acumularea probelor, circumstanțe care micșorează esențial gravitatea faptei comise și a consecințelor ei.

Instanța de fond urma să țină cont de circumstanța atenuată excepțională – minoratul persoanei ce a comis infracțiunea, în coroborare cu prevederile art. 78 alin. (4), (5), 79 alin. (1) Cod penal, nefiind îndreptățită să ridice pedeapsa până la maximul sancțiunii prevăzut la articolul incriminat, fiind încălcat grav principiul individualizării pedepsei și al umanismului.

Prezența circumstanțelor atenuante nu justifică sancțiunea extrem de severă aplicată inculpatului, instanța având posibilitatea să aplice o pedeapsă sub limita minimă sau să coboare pedeapsa până la limita minimă prevăzută de legea penală.

Astfel, circumstanțele atenuante constatate, vârsta fragedă a inculpatului și faptul că anterior nu a executat o pedeapsă sub formă de închisoare, merită a i se mai acorda o șansă de a-și reface viața și a dovedi prin comportamentul său că este capabil de a se reintegra în societate și să respecte normele legale.

4. Potrivit deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 19 noiembrie 2015, apelul a fost admis, casată parțial sentința și pronunțată o nouă hotărâre.

Lui Avilov Dmitrii, recunoscut vinovat în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 187 alin. (2) lit. b) și f) Cod penal, i-a fost aplicată pedeapsa, în conformitate cu art. 79 Cod penal, de 2 ani închisoare.

Potrivit art. 84 alin. (4) Cod penal, pentru concurs de infracțiuni, prin cumulul parțial al pedepselor aplicate, i-a fost stabilită pedeapsă definitivă de 3 ani și 6 luni închisoare, cu executare în penitenciar de tip semiînchis, începând din 19 noiembrie 2015, cu includerea termenului deținerii în arest de la 29 mai 2015 până la 19 noiembrie 2015.

În rest, sentința a fost menținută.

Instanța de apel a reținut că instanța de fond i-a aplicat inculpatului o pedeapsă greșit individualizată în raport cu prevederile legii penale, care reglementează pedeapsa, scopul acesteia și individualizarea ei.

La stabilirea pedepsei instanța de apel a ținut cont de prevederile art. 6, 7, 61, 75, 76, 79 Cod penal, că la momentul comiterii infracțiunii inculpatul era minor, iar potrivit art. 79 alin. (1) Cod penal, minoratul persoanei se consideră o circumstanță excepțională, că el a recunoscut vina și s-a căit sincer, că anterior a fost condamnat pentru infracțiune similară, însă instanța de fond i-a aplicat acestuia o pedeapsă prea aspră, care contravine principiului umanismului.

Instanța de apel a concluzionat că reeducarea și corectarea inculpatului este posibilă fără aplicarea pedepsei maxime prevăzută la art. 187 alin. (2) lit. b) și f) Cod penal or, potrivit art. 78 alin. (5) Cod penal, dacă există circumstanțe excepționale, pedeapsa-i poate fi aplicată conform prevederilor art. 79 Cod penal, sub limita minimă prevăzută de lege, sub formă de închisoare, cu respectarea prevederilor art. 364¹ alin. (8) Cod de procedură penală.

5. Avocatul Maria Antoci a declarat recurs ordinar, în care solicită casarea acestei decizii și dispunerea rejudecării cauzei în aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată.

Recurenta a invocat că instanța de apel i-a stabilit o pedeapsă inculpatului mai blândă, ce diferă de cea numită de instanța de fond cu 3 luni închisoare, însă nu a acordat deplină eficiență prevederilor art. 6, 7, 61, 75, 76, 79 Cod penal, aplicând o pedeapsă greșit individualizată în raport cu prevederile legii penale, care reglementează pedeapsa, scopul acesteia și individualizarea ei.

Astfel, pedeapsa aplicată se încadrează în sancțiunea art. 187 alin. (2) Cod penal, cu aplicarea prevederilor art. 364¹ alin. (8) Cod de procedură penală și art. 70 alin. (3) Cod penal, fără aplicarea art. 79 Cod penal – aplicarea pedepsei mai blânde decât cea prevăzută de lege.

În drept, recursul este întemeiat e art. 427 alin. (1) pct. 6) și 10) Cod de procedură penală – instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii, acesta este expus neclar, instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței, s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale.

6. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar pe baza materialului din dosarul cauzei și motivelor invocate, Colegiul penal concluzionează că acesta urmează a fi declarat inadmisibil din următoarele considerente.

În primul rând, potrivit art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de această instanță, dar doar în temeiurile prevăzute de lege.

Conform art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs se pronunță doar în limitele temeiurilor invocate în recurs. Potrivit art. 429 alin. (1) Cod de procedură penală, recursul trebuie să fie motivat. În corespundere cu art. 430 alin. (5) Cod de procedură penală, cererea de recurs trebuie să conțină indicarea temeiurilor prevăzute în art. 427 și argumentarea ilegalității hotărârii atacate în acest sens. Potrivit art. 6 pct. 11/1 Cod de procedură penală, eroarea gravă de fapt este stabilirea eronată a faptelor, în existența sau inexistența lor, prin neluarea în considerare a probelor care le confirmau sau prin denaturarea conținutului acestora. Eroarea gravă de fapt nu reprezintă o apreciere greșită a probelor.

Sub acest aspect se reține că recursul este fondat și pe temeiurile din art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, că instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii, acesta este expus neclar, instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței.

Însă, în recursul respectiv, în pofida prevederilor enunțate, nu este specificat, în raport cu relevanțele conținute în partea descriptivă a hotărârii contestate, asupra căror motive concrete din apel nu s-ar fi pronunțat instanța și care ar fi esența circumstanțelor că motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii, că acesta este expus neclar, că instanța ar fi admis o eroare gravă de fapt, raportată la exigențele art. 6 pct. 11/1) Cod de procedură penală, care ar fi afectat soluția instanței, fiind omisă în totalitate și argumentarea ilegalității hotărârii atacate în acest sens (*pct. 5. din decizie*).

Circumstanțele enunțate denotă că recursul declarat nu întrunește condițiile de conținut în partea vizată, iar instanța de recurs nu este competentă să completeze din oficiu recursul ordinar al avocatului cu circumstanțe în fapt și în drept, care l-ar justifica.

Or, conform prevederilor art. 24 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța judecătorească nu este organ de urmărire penală, nu se manifestă în favoarea acuzării sau a apărării și nu exprimă alte interese decât interesele legii.

În al doilea rând, potrivit art. 427 alin. (1) pct. 6), 10) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de această instanță, inclusiv și în temeiul când hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, când s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale.

Instanța de recurs verifică doar dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

În această ordine de idei și în raport cu circumstanțele invocate în recursul ordinar, în care nici nu sunt indicate concrete erori de drept și clar definite (*pct. 5. din decizie*), se atestă că împrejurările menționate în partea descriptivă a hotărârii contestate, inclusiv cele reproduse în pct. 4. din prezenta decizie, relevă în mod concludent că instanța de apel legal și întemeiat a constatat și apreciat circumstanțele de fapt și de drept privind pedeapsa aplicată inculpatului, în strictă conformitate cu prevederile normelor de procedură penală și prescripțiilor de drept material, just și argumentat au ținut cont de prevederile art. 61, 75, 79, 70 alin. (3), 84 alin. (4), Cod penal, 364¹ alin. (8) Cod de procedură penală, conform căror persoanei recunoscute vinovate de săvârșirea unei infracțiuni i se aplică o pedeapsă echitabilă în limitele și în strictă conformitate cu dispozițiile legii. Pedeapsa are drept scop restabilirea echității sociale, corectarea condamnatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea condamnaților, cât și a altor persoane. La stabilirea categoriei și termenului pedepsei, instanța de judecată ține cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de motivul acesteia, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuează ori agravează răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia. Ținând cont de circumstanțele excepționale ale cauzei,

legate de scopul și motivele faptei, de rolul vinovatului în săvârșirea infracțiunii, de comportarea lui în timpul și după consumarea infracțiunii, de alte circumstanțe care micșorează esențial gravitatea faptei și a consecințelor ei, instanța de judecată poate aplica o pedeapsă sub limita minimă, prevăzută de legea penală pentru infracțiunea respectivă. În cazul în care, după pronunțarea sentinței, se constată că persoana condamnată este vinovată și de comiterea unei alte infracțiuni săvârșite înainte de pronunțarea sentinței în prima cauză, instanța de judecată, pronunțând pedeapsa pentru fiecare infracțiune aparte, stabilește pedeapsa definitivă pentru concurs de infracțiuni prin cumul, total sau parțial, al pedepselor aplicate. La stabilirea pedepsei închisorii pentru persoana care, la data săvârșirii infracțiunii, nu a atins vârsta de 18 ani, termenul închisorii se stabilește din maximul pedepsei, prevăzute de legea penală pentru infracțiunea săvârșită, reduse la jumătate. Inculpatul care a recunoscut săvârșirea faptelor indicate în rechizitoriu și a solicitat ca judecata să se facă pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală beneficiază de reducerea cu o treime a limitelor de pedeapsă prevăzute de lege în cazul pedepsei cu închisoare.

Deci, pedeapsa respectivă a fost motivată, individualizată și aplicată inculpatului în corespundere cu prevederile legale (*pct. 4. din decizie*).

Mai mult, recursul declarat, potrivit argumentelor invocate și reproduse în **pct. 5.** din prezenta decizie, este întemeiat doar pe critica modului în care instanța de apel a apreciat circumstanțele cauzei în latura pedepsei (*pct. 5. din decizie*).

Însă, pornind de la relevanțele art. 27, 414 alin. (1) și (2) a Codului de procedură penală, judecătorul apreciază probele în conformitate cu propria sa convingere, formată în urma cercetării tuturor probelor administrate. Instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală și în baza oricăror probe noi prezentate instanței de apel, și poate da o nouă apreciere probelor din dosar. Astfel, activitatea instanței de apel privind doar aprecierea sau reaprecierea circumstanțelor cauzei în latura pedepsei în alt sens decât cel pe care îl propune avocatul este o competență și prerogativă legală a acestor instanțe, care nu constituie un temei de drept separat din numărul celor incluse în art. 427 Cod de procedură penală și, astfel, invocarea acestei chestiuni în recursul ordinar la fel este lipsită de orice temei legal.

Circumstanțele enunțate denotă că instanța de apel nu a comis erori de drept în raport cu motivele invocate de recurent, că a adoptat o hotărâre care cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, că i-a aplicat inculpatului o pedeapsă individualizată conform prevederilor legale, și că recursul ordinar este unul vădit neîntemeiat.

Conform art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs decide inadmisibilitatea recursului înaintat în cazul în care se constată că acesta este vădit neîntemeiat.

Astfel, odată ce recursul de pe rol este vădit neîntemeiat, el urmează a fi declarat inadmisibil.

7. În conformitate cu art. 431 alin. (1), 432 alin. (1), (2) pct. 4), alin. (3) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

DECIDE :

inadmisibilitatea recursului ordinar, declarat de avocatul Maria Antoci împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 19 noiembrie 2015, în privința inculpatului Avilov Dmitrii Alexandru, pe motiv că este vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 26 august 2016.

Președinte

Nicolae Gordilă

Judecători

Iurie Diaconu

Elena Covalenco